

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000410 11 Кж 2
Бања Лука, 13.06.2011. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против осуђеног З. Б., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби осуђеног изјављеној против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000410 11 Кв од 12.05.2011. године, у сједници вијећа одржаној 13.06.2011. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба осуђеног З. Б., изјављена против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000410 11 Кв од 12.05.2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000410 11 Кв од 12.05.2011. године, одбијен је приједлог осуђеног З. Б. којим је тражио уједињење казни по правоснажним пресудама Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000410 09 К од 16.07.2009. године којим је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и правоснажној пресуди Основног суда у Добоју број К-300/05 од 03.11.2005. године, којом му је изречена условна осуда, а којом је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређено да се та казна неће извршити у року од 3 (три) године, ако осуђени у том року не учини ново кривично дјело.

Против тога рјешења осуђени је изјавио жалбу, не наводећи основе побијања, али из садржаја жалбе произилази да жалилац сматра да је у овом случају било мјеста да се уједине казне по наведени пресудама.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога.

Првостепени суд је правилно поступио када је захтјев осуђеног као неоснован одбио. Наиме, у смислу одредбе члана 340. став 1. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), правоснажна пресуда се може преиначити и без понављања кривичног поступка, ако је у

двјема пресудама или у више пресуда против истог осуђеног правоснажно изречено више казни, а нису примјењене одредбе о одмјеравању јединствене казне за дјела у стицају.

У конкретном случају осуђеном је правоснажном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000410 09 К од 16.07.2009. године за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС изречена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, док му је правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број К-300/05 од 03.11.2005. године изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређан рок провјеравања од 3 (три) године, због продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 1. тачка 2. КЗ РС. Дакле, овом пресудом осуђеном није изречена казна, већ условна осуда као упозоравајућа санкција, због чега није испуњен услов прописан у члану 340. став 1. ЗКП за уједињење казни.

Из наведених разлога жалба осуђеног није основана, због чега је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 336. став 3. ЗКП и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар

Мира Мачкић

Предсједник вијећа

Др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић